

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de kerktoetredersdag, 18 juni 2022, Basiliek van de H. Liduina en Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans Schiedam

2 Kronieken 24, 17-25

Matteüs 6, 24-34

Broeders en zusters, zo mag ik u noemen. We hebben niet elkaar uitgekozen, maar we zijn geroepen rond de Heer. Maar, hoe de Heer ook roept, hoe de Heer ook uitnodigt, dat wil niet zeggen dat men in drommen voor de deur staat, dat we voortdurend moeten bijbouwen of zeggen: wie kan nog binnen? Nee, het is een mysterie dat God steeds roept en dat veel mensen, in vrijheid, toch niet antwoorden. Het is van alle tijden. Ook in de eerste lezing hoorden we hoe het volk van God, nota bene verbonden met de Heer, zijn eigen weg gaat. Dat koningen ten koste van elkaar aantreden. Dat mensen onbarmhartig zijn, stenigen en doden. Ook dan zie je dat de liefde van God en zijn verbond niet beantwoord worden.

Jullie hier aanwezig, zeker de geloofsleerlingen die zijn toegetreden, hebben zelf een weg afgelegd met de Heer. Niet in je eentje, want er zijn gesprekken. Er is gelegenheid tot uitwisseling. En de gemeenschap van de Kerk is er niet op gericht om jullie alleen te laten staan. Het is juist aan de Kerk gegeven om samen op te trekken. Maar ook dan is het nog steeds belangrijk dat ieder van ons zelf antwoordt. Ook bij een priesterwijding en diakenwijding zegt de kandidaat allereerst: hier ben ik. Omdat dat het eerste antwoord is op de roeping van de Heer. En ook jullie die zijn toegetreden, ofwel vanaf de doop of door het vormsel, het begint in zekere zin met jullie antwoord: hier ben ik. We mogen geloven dat God met ieder van ons een plan heeft. En we kunnen zien dat de Heer ook werkelijk met ons verbonden is. Hij is mens geworden in Jezus Christus.

Waar in de eerste lezing sprake is van profeten die worden gezonden tot de mensen, is het in het evangelie Gods eigen Zoon die naar ons toekomt. Jezus Christus die zelfs onze zonden op zijn schouders neemt.

God blijft mensen roepen en toch is het zo dat veel mensen zijn stem niet verstaan. Dat betekent niet dat wij vooral moeten kijken naar al die mensen die niet antwoorden. Want dan zitten we steeds te kijken naar wat anderen niet of wel doen. Belangrijk is om als Kerk en ook om als nieuwe katholieken eerst onszelf af te vragen: Wat doe ik? Wat is mijn persoonlijk antwoord? Hoe staat mijn leven in het licht van het geloof?

Op welke manier worden ons doen en laten getekend door de liefde van Christus? Dat is eigenlijk ook wat het evangelie ons voorhoudt vandaag. Er zijn heel veel zorgen waar mensen dag in dag uit mee bezig kunnen zijn. En vaak ook terecht. Maar Jezus zegt: kijk niet alleen naar wat je eet, niet alleen naar wat je zult aantrekken, laat de zorgen van de dag en ook al deze dingen, die je op zich wel nodig hebt, niet alles bepalen. Begin met het fundament van je leven: God die jou gemaakt heeft en die ons leven draagt. Begin bij zijn initiatief. We zijn niet uit onszelf voortgekomen en we kunnen niet uit onszelf opgroeien. Het is de Heer die ons groeikracht geeft, die ons leven draagt en vernieuwt.

En dat is ook vandaag de eerste vraag nu jullie ja gezegd hebben om te geloven en op de Heer te vertrouwen. Het voortaan elke dag proberen en het op de eerste plaats in onze aandacht bewaren. Of jullie nu kort bij de Kerk zijn aangesloten of al heel lang, het blijkt toch dat we steeds opnieuw die uitdaging van de Heer moeten verstaan, wil ons geloof vitaal kunnen blijven. Wat betekent de Heer in mijn leven? Wat betekent het dat God zijn liefde laat zien in Jezus die sterft aan het kruis en die verrijst uit de dood tot nieuw leven?

Het mooie is dat deze uitdaging een opdracht blijft elke dag. We zijn nooit afgestudeerd, maar blijven leerlingen van de Heer. Steeds opnieuw, omdat omstandigheden in je leven veranderen. Omdat ontmoetingen in je leven je kunnen raken. Omdat gebeurtenissen je kunnen teleurstellen of uit het lood doen slaan. Is er dan die rode draad? Durven wij vast te houden aan die rode draad van God-met-ons? Durven wij het aan ons te verbinden met elkaar in de gemeenschap van de Kerk?

Het is voor ons als bisdom niet gewoon dat mensen katholiek willen worden. Het is niet gewoon dat er in parochies zoveel aandacht is om leerlingen toe te voegen aan de gemeenschap van leerlingen van Jezus wereldwijd. En daarom ook dat er altijd weer een ontmoetingsdag voor kerktoetreders gepland is. Twee jaar was het niet vanwege corona, maar vandaag weer wel. En het koor van onze kathedraal zingt, om ook aan te geven: het is niet zomaar een gebeurtenis.

Die stap die jullie gezet hebben, is een stap van God en jullie samen. En de stap die jullie gezet hebben, is ook een stap van jullie en de Kerk samen. En daarom ben ik blij dat we vandaag hier zijn. De Heer ontmoeten, daar zijn we mee begonnen. En dat zullen we ook voortzetten in deze viering. Maar we mogen ook weten dat we elkaar gegeven zijn op de weg van het evangelie. De eerste lezing getuigt van veel haat en strijd en weinig respect voor andermans leven. En dat is ook in onze dagen nog zo. Op veel plaatsen zie je daar schrijnende voorbeelden van. En ook in onze tijd zijn mensen vaak meer bezig met wat ze eten en wat ze aan hebben dan nodig is. Afgezien van alle mensen die honger lijden en werkelijk een heel onzeker bestaan hebben.

Maar kunnen wij te midden van al het kwaad en alle zorgen die zichtbaar in de geschiedenis maar doorgaan, toch die rode draad blijven vastpakken die God ons aanreikt in zijn woord en in zijn sacrament, in de persoon van Jezus Christus? Want dan kunnen we steeds opnieuw ook keuzes maken die getuigen van zijn liefde. Steeds weer keuzes maken die ons niet doen blindstaren op geld en goed of macht en strijd. Maar dan kijk je elke dag toch even naar Jezus die zich klein gemaakt heeft om zijn liefde aan ons te kunnen geven. En dan komt de vraag: wat voegen wij toe aan die rode draad van de Heer en zijn liefde? Elke dag mogen we daar een stukje verder in groeien. In alle bescheidenheid, want ook ons geloof, onze hoop, onze liefde zijn een gave Gods.

Nu we vandaag vieren dat jullie zijn toegetreden tot de Kerk, is het ook dat we God dankbaar zijn dat Hij met jullie aan het werk is. En dat jullie hebben gezegd 'ja, hier ben ik' is reden om God te danken. Zoals de eerste leerlingen mogen ook wij als Kerk zeggen: wat is het geweldig dat God zo met ons bezig is en dat de Heer in zijn liefde ook in onze dagen de poort van het geloof voor mensen opent (cf. Handelingen 14, 27). Dat mogen we vandaag vieren, te midden van de wereld die heel weerbarstig is, maar waarin wij de keuze hebben om zijn liefde en zijn trouw te beantwoorden. Met zijn genade. Op onze manier. Met onze talenten. En steeds in Gods Kerk in verbondenheid met elkaar. Amen.